

ДРАГОЉУБ М. ПАВЛОВИЋ

**ДРАГАЧЕВСКА КАОНА И ЊЕНИ ЛЈУДИ
ОД 1822. ДО 1863. ГОДИНЕ**

ДРАГОЉУБ М. ПАВЛОВИЋ
УУ 32000 Чачак
Топличка 9

УДК 911.373 (497.11)

Каона је једно од већих села у Драгачеву (општина Лучани).¹ Простире се од падина планине Јелице на северу до огранака дубачких гудура и Чемерна на југу. Централни део Каоне је брдско-брежуљкаста удолина, која је и вододелница, испресеца на раније пешачким и караванским путевима, а данас асфалтним саобраћајницама које повезују горње Драгачево са Гучом, Чачком и Краљево.

Атар Каоне, који захвата 2.268 хектара, граничи се са драгачевским селима Властељице, Милатовићи, Горњи и Доњи Дубац, али и насељима која административно не припадају општини Лучани — Ласцем, Дедевцима, Пекчаницом и Толишницом (Краљево) и Брезовицама (Чачак).

Подручје села погодно је за ратарство (кромпир), воћарство (шљиве, јабуке) и сточарство (овце и говеда). Каона је богата и шумом, која се распростире на око 650 хектара.

О томе како је село добило име, говоре легенде и народна предања. Мештани кажу да је назив Каона настао од речи глиб — кал (као).² Слично предање забележио је и Радован М. Маринковић.³ Иначе, у турским пореским пописима из 1476, 1528. и 1540. године село је пописано као Канина, а 1572 — као Кавна.⁴ У једној аустријској карти из 1718. године, уз Дувац (Дубац), убележена је, поред других села, и Каунина.⁵ У српским тевтерима насталим после 1815. године село је бележено као Каонина или Каона. Тек око средине XIX века усталио се назив Каона.⁶

Каона је старо насеље. Ово потврђују селишта, стара гробља, градине, црквине и друге старине.

На ливади Камариште, у џемату Павловића, налази се Џиновско гробље. Остатака те некрополе нема, али мештани кажу да су ту, до пре двадесетак година, налажене огромне камене плоче, које су сељаци разнели.⁷ Та и таква гробља, иначе, народно предање приписује „Грцима“, „Џиновима“ и „Маџарима“, који су, наводно, на тим просторима, живели пре Срба.⁸ На имању Томислава Пајовића (раније Мирка Радичевића) потес је Црквиште. По казивању власника, ту се налазила црквица плетара, која је порушена приликом доласка Турака у ове крајеве. Нису сачувани никакви остаци богомоље, мада су на том маленом потесу доскоро изораване фино обрађене беле мермерне плоче.⁹

О старости села сведоче и подаци из времена турске доминације овим делом Србије.

У једном пореском попису, из 1476. године, у Каони су пописани: пет домова и три нежењена одрасла мушкарца. У памћењу мештана је Смољан, син Вука, по коме се и данас део села назива Смољандо.¹⁰ И 1528. године Каона је имала пет домова, а у њима, поред старешина, још 19 табија (нежењених одраслих мушкараца). Године 1540. у дефтер је унесено 11 каонских домова и пет табија у њима.¹¹ Године 1572. на 13 баштина живело је 13 каонских домаћинстава, уз једног мартолоса (припадник посебног рода војске, иначе мештанин).¹²

После аустријско-турских ратова, од 1690. до 1718. године горње Драгачево налазило се на граници према сјеничкој нахији, односно Босанском пашалуку. Због тога је у Каони, ради контроле путника и каравана који су из Старог Влаха ишли према Ибру и Западној Морави, постојала караула. Налазила се на Тијанића осоју, између Ђеране и Песковите равни. У близини је био „шор“ са ханом, у коме су живели, са породицама, турски стражари. Уз овај „шор“

је извор кога мештани и данас називају Ма[ха]ла вода. Остаци „шора“ учавани су до средине XIX века.¹³ Турски старешина (ага или субаша) „седео“ је у средини села, на потесу где је данас каонска црква. Ту, недалеко, један потес има карактеристичан назив — Галилова кућетина; вероватно је то био хан.¹⁴ И неки други топоними упућују на живот Турака у Каони. Посебно у џемату Пајовића: Брдубакча, Ђерана (Сјерана), Елдовиште и Петкова река. Приповеда се да су каонски Турци боравили у Радовићима, а зимовали у јалаку на Брдубакчи, где се и данас уочавају некакви разваљени темељи. Мештани кажу да је управо на том месту и подигнута прва турска кућа.¹⁵ На Ђерани (отуда јој и такво име) Турци су израђивали вреће и покровце од сјеране (козје длаке). Хељду су сејали на Елдовишту, а за Петкову реку каже се да је такав назив добила по некаквом Турчину који се у њој утопио.¹⁷ У џемату Парезановића уочавају се остаци турског гробља,¹⁸ а ту је и Табориште (састајалиште), на коме је некакав белег од белог камена.¹⁹ Отприлике туда је, кроз Касну, пролазио и турски пут.²⁰

За време турске управе Каона је, као и друга села, била слабо насељена. Срби су живели у забитим местима — по шумама и поред потока. Имали су статус раје, а господарима су плаћали велике дажбине — десетак од пољопривредних производа, уз новац. Пред Први српски устанак, по предању, Каона је имала пет до седам српских кућа.²¹ У засеоку Тимок (до планине Троглав) живели су Пајовићи, Танасковићи и Паунковићи, а у Брезју (до Горњег Дубца) — Радовићи и Величићи.

Из времена српске револуције са почетка XIX века помиње се неколико људи из Каоне: кнез Петар Пајовић (1776—1846) и браћа Радовићи — Милић (1775—1815) и Симо (1777—1845). Петар Пајовић је, као кнез, тајно ишао преко Саве ради куповине џебане и пушака. Милић Радовић је пред Први устанак био хајдучки харамбаша, чија је дружина бројала 35 људи.²² Заједно са Симом Радовићем, они су 1805. године истерали Турке из Каоне, а њихов „шор“ на Ђерани уништили.²³ У даљим устаничким дејствима Пајовић и Радовићи су се тукли с Турцима свуда куда је стизао њихов заповедник Милутин Илић — Прота Гучанин. Због јунаштва, Милић Радовић је проглашен и за војводу.²⁴ Неки устаници из Каоне су и погинули, али се не знају њихова имена — сем Лауша Гуцулића, који је изгубио живот на Јавору.²⁵

Од 1806. до 1809. године, после повлачења устаничке војске од Нове Вароши и Сјенице, у Каону се доселило десетак старовлашких породица.

Када је започео Други српски устанак, војвода Милић Радовић није био жив, а његов брат Симо постављен је за старешину девет драгачевских села (међу којима је била и Каона).²⁶

По окончању Другог српског устанка, више пута вршени су пописи становника и њихове имовине. На основу тих пописа, које су спроводили кнезови и кметови, разрезиване су дажбине. Бар за српске власти, подаци су морали да буду тачни; у противном, следиле су — казне.

Ови пописи данас су веома драгоцени за проучавање демографских и економских прилика у Србији тога доба.

Први сачувани попис је из 1818. године. У Каони је тада пописано: 20 домова, али и 64 арачка лица. По пописима обављеним 1820/21. и 1821/22. године, Каона је имала 22 куће, 27 ожењених и 70 арачких глава, односно 25 кућа, 31 ожењену и 86 арачких глава.²⁷

Порези су углавном дељени на царске (харач на земљу, чибук и главница) и народне (лични). Харач је плаћао сваки Србин старији од седам година (6,22 гроша по глави). Чибук је даван на сваку овцу, козу и тор (по четири паре на годину). Главница је узимана од Срба који су живели на турском земљишту (макадама и тимарима). Народни порез није могао да избегне ни један ожењен мушкарац (за једно полугође 1819. он је износио 28 гроша по особи).²⁸

Из тог времена помињу се неки угледнији људи из Каоне. Примерице, 3. децембра 1821. године изјаву оданости књазу Милошу Обреновићу потписао је и народни старешина Петар Пајовић из Каонине.²⁹ Почетком 1822, ради чувања граница према Сјеници, Васа Поповић, кнез пожешке нахије, одредио је десет пандура, чији је буљубаша постао Симо Радовић.³⁰

У току 1822. године два пута је разрезиван чибук (порез на овце и козе). У првом попису обухваћено је 20 домаћинства, која су имала 980 оваца и коза. Обвезници су били: Пајовићи (Петар, Ђорђе, Гаврило, Паун и Павле), Гуцуле (Павле и Радован), Милићевићи (Радосав и Михаило), Симо Радовић, Спасоје меанџија, Димитар Васиљевић, Павле Величић, Саво Радовановић, Павле Буковичанин (Павловић), Танаско терзија, Андрија Корићанин, Павле Радичевић, Стефан Дивљак и Јован Стојковић.³¹ У другом попису: 24 домаћинства са 1.122 овце и козе. Пописани су: Пајовићи (Паун, Димитар, Никола, Ђорђе, Павле, Гаврило и Петар), Гуцуле (Павле и Радован), Радичевићи (Симо и Михаило), Корићани (Марко и Радомир), Милићевићи (Радисав и Михаило), Симо Радовић, Саво Златић (Радовановић), (Павле) Величић, Павле Шкрбац (Буковичанин, Павло-

вић), Стефан Дивљак, Павле Радоичић, Јован Стојковић и Танаско терзија.³² Највише оваца и коза у првом попису имали су: Андрија Корићанин (130), Петар Пајовић (102), Дмитар Васиљевић—Пајовић (63), Спасоје меанџија (62) и Симо Радовић (60), а у другом: Петар Пајовић (130), Марко Корићанин (102), Павле Радоичић (70), Симо Радовић (67) и Михаило Милићевић (64).

Каона је 1823. године имала 24 куће, 39 пореских и 85 арачких глава.³³

У тевтер чибучки 1824. године унесено је да у селу постоје 24 домаћинства, која поседују 988 оваца и коза. То су: Пајовићи (Паун, Никола, Обрад, Василије, Павле, Петар и Гаврило), Милићевићи (Радосав и Михаило), Величићи (Павле и Новак), Гуцуле (Павле и Радован), Павле Буковичанин (Павловић), Спасоје меанџија (Јовановић), Радојица кириџија, Рако Рисимовић, Саво Златић, Симо Радовић, Стеван Поповић, Јован Стојковић, Андрија Корићанин, Јован Радичевић и Павле Радоичић.³⁴ Највише оваца и коза имао је Андрија Корићанин (110), а следе: Петар Пајовић (86), Симо Радовић (84), Павле Радоичић (73) и Радосав Милићевић (58).

Године 1825. почела је градња цркве у Каони. Јоаким Вујић је 1826. записао: „Недалеко од овог села [Властелице, где је била кућа свештеника] јесте једна нова црква [у Каони — допуна ДМП] која јоште није сасвим довршена...“³⁵ Ову цркву основали су: Павле Кнежевић—Милићевић и његов стриц Михаило Кнежевић. Њени ктитори су: Симо Радовић из Каоне, који је приложио 550, и кнегиња Неранџа, мајка Радосава Кнежевића, која је приложила 500 гроша.³⁶ Црква је довршена 1827. године; касније је набављен и иконостас (рад Јање Молера), чији је приложник Спасоје Петровић (Павловић) из Каоне.³⁷

Године 1828. међу војницима у служби кнежевској налазила су се и два регута из Каоне: Милосав Буковичанин (Павловић) и Лазо Гуцула.³⁸

Наредне године, на скупштини у Крагујевцу учествовао је, као посланик драгачевске кнежине, и Радивоје Кресо, кмет брезовачки, а пуномоћје за њега потписали су: Мијаило Милићевић, Јован Стојковић и Андрија Корићанин.³⁹

Године 1829. у Каони је пописано: 32 куће са 37,5 пореских и 116 арачких глава, а у наредној — 34 куће, 42,5 пореске и 119 арачких глава.⁴⁰ Сви ови пописи служили су — разрезу пореских обавеза.

Међутим, прво пребројавање становништва Србије започето је тек 1834. године. Према подацима Лепосаве Цвијетић, Каона је тада

имала: 37 кућа, 45 пореских глава, 65 мушкараца за војску способних, 154 мушких глава („мало и велико“), 121 женска глава, али и: 45 плугова ораће земље, 140 коса ливада, 13 мотика винограда и 3.710 стабала шљива.⁴¹

Пореске обавезе за 1834. годину односиле су се на оне од попаше и десетак. У тевтеру чибучком за Каону налази се 28 обвезника, који су поседовали 719 оваца и коза (са давањима од по 37 гроша и осам пара). Највише грла имали су: Обрад Пајовић (100), Спасоје Јовановић (75), Андрија Корићанин (60), Стеван Пајовић (50), Лазо Гуцула (57), Паун Пајовић (43) и Марко Корићанин (35). Обавезе од десечарске хране разрезане су на 35 домова (са 45 глава). Задужење је износило 277 гроша и 26 пара. Највеће обавезе имао је Петар Пајовић (40 гроша и 10 пара), а следе: Стеван Пајовић (26 гроша и 20 пара), Обрад Пајовић (23 гроша и 20 пара), Спасоје Јовановић (17 гроша и 30 пара) и Радосав Милићевић (17 гроша). Укупно 20,5 врећа кукуруза давало је 25 кућа. По две вреће: Обрад Пајовић, Радосав Милићевић и Спасоје Јовановић, а по једну: Петар Пајовић, Павле Гуцула, Никола Пајовић, Паун Пајовић, Стеван Пајовић, Гаврило Пајовић, Милутин Милићевић, Павле Радоичић, Василије Милићевић, Павле Радоичић, Марко Корићанин и Петар Стојковић. Осталих седам обвезника дало је по пола вреће.⁴²

Од првог полугођа 1835, по доношењу Сретењског устава, укинуто је плаћање пореза према броју ожењених лица. Отпочело је убирање пореза од свих мушкараца, за рад способних, старијих од 20 година. Новим системом задужења задужена је једнакост плаћања пореза, без обзира на имовно стање обвезника. Плаћало се по 30 гроша — годишње по шест талира. Према тевтеру пореских глава од 1. маарта 1835. у Каони су обвезници били: Пајовићи (Вук, Петров син; Стеван, Милован, Никола, Паун, Гаврило и Миливоје), Корићани (Андрија, Јаков, Милоје, Василије, Марко и његов син Младен), Гуцулићи (Радован, Павле и његов син Лазо), Милићевићи (Петроније, Василије и Миладин), Стојковићи (Јован, Петар и Арсеније), Величићи (Стеван и Павле), Јовановићи (Спасоје и његов брат Вучета), Радичевићи (Павле, Михаило и његов брат Никола), Пивљаци (Манојло и његов брат Димитрије), Радоичићи (Павле и његов син Радован), Радовићи (Раде и Симо), Буковичани—Павловићи (Павле и његов син Мина), Атанаско Терзић, Михаило Радомиров, Василије Поповић (Коић), Вујица Рисимовић и Радован Савић (Златић). Укупно, дакле, 43 пореске главе. Од плаћања овог пореза ослобођени су: Петар Пајовић и Обрад Пајовић (бивши кметови), али и

Новак Величић (због убогости). Олакшице (од пола пореске обавезе) имали су: Павле Пајовић (сакат у руку), Милутин Михаилов Милићевић (убог) и Паун Недовић (кљакав). Из списка су избрисани — због тога што су се одселили у крушевачку нахију — Максим Пивљаков и Сретен (?).⁴³

Скупштина Србије је 1837. године одлучила да у распореду пореза на поједина лица мора изаћи укупна сума коју државна благајна потражује — рачунајући на сваку пореску главу по три талера на пола године.⁴⁴

Први закон о општинама у Србији донесен је у јуну 1839. На његовој основи формирану су по селима примирителни судови, који су, уместо кметова, утврђивали пореске обавезе грађана. Примирителни суд за Брезовице, Каону и Властелице био је брезовички. Седиште му је било у Брезовицама. Тада су у Каони као пореске главе означени: Пајовићи (Милован, Обрад, Лазо, Спасоје, Вук, Никола и Јован), Гуцулићи (Лазо и Радован), Милићевићи (Петроније и Милутин), Корићани (Јаков, Милоје, Василије и Миладин), Јовановићи (Спасоје и Вучета), Радичевићи (Никола и Павле), Стојковићи (Петар и Јован), Радосав Радоичић, Радован Златић, Павле Буковичанин, Василије Поповић, Василије Радосављевић и Димитрије Пивљак. Олакшице (од половине до три четвртине) имало је 13 лица због старости (60 до 80 година), мале или рђаве баштине, килавости, сакатости, убогости и нездравости: Пајовићи (Гаврило, Павле и Миливоје), Величићи (Павле, Стеван и Рако), Милићевићи (Миладин), Корићани (Марко), Радичевићи (Радосав), Танасковићи (Веселин), Радовићи (Раде), Недовићи (Паун), Радомировићи (Михаило) и Раковићи (Вујица). Без обавеза, пореских, били су: Васиљ Пајовић и Петар Пајовић (бивши кметови, али и због старости), Стеван, син Васиљев (као члан Примирителног суда), Мијаило Радичевић (килав), Павле Радоичић (старост), Радосав Милићевић (старост — 80 година), Андрија Корићанин (старост), Симо Радовић (сакат у ногу), Петроније Величић („одвећ убог“), Јован Стојковић („нездрав“) и Милосав, син Павла Буковичанина — Павловића (тек ожењен).⁴⁵

На Петровској скупштини у Крагујевцу 1848. године депутат из среза драгачевског био је Петар Марковић из Властелица.⁴⁶ Десет година касније, на Светоандрејској скупштини, један од шест драгачевских послааника био је Стефан Радичевић, земљоделац, трговац и кмет из Каоне. Са осталим Драгачевцима, овај посланик обратио се Скупштини преносећи жеље народа.⁴⁷

Људи из Каоне, неминовно, уписивали су се, и даље, у значајна документа.

Тако је, примера ради, 7. јануара 1861, примирителни суд општине брезовичке, са седиштем у Каони, сачинио три списка покретних и непокретних имања с циљем да буде слобођен данка Миладин Милићевић из Каоне. Председник тог суда био је Пајо Мајсторовић из Брезовица, а чланови: Јаћим Кнежевић из Властелица и Милија Пајовић из Каонс.⁴⁸

У јуну 1863. обављен је попис припадника сваког рода, породице, непокретне и личне имовине, уз процену зараде. Пописана су сва добра: приватна, општинска и црквена. Вредност имовине изражена је у цесарским дукатима и талирима. Податке је прикупила среска државна комисија. У њој су, у Каони, били: Стефан Радичевић, Петар Павловић, Урош Пајовић, Милоје Пајовић и цар Лазар Величић. Овај попис изузетно је значајан за изучавање демографских, економских и социјалних прилика у селима. За разлику од ранијих пописа, у којима су бележена само имена старешина домаћинства, у овом је неупоредиво више података. Укупна вредност непокретних добара у Каони износила је 4.970 дуката (цесарска), а личне зараде — 493 талира. До 50 дуката имовину вредну имала су 33, од 50 до 100 дуката — 14, од 100 до 200 дуката — 18, а преко 200 дуката — само три домаћинства. Тада је Каона имала 409 особа: 208 мушких и 202 женске.⁴⁹

Попис је по породицама овако изгледао:

ПАЈОВИЋИ				имање	
	муш.	жен.	свега	у дукатима	
1. Урош	6	6	12	151	
2. Милоје	2	6	8	60	
3. Радоје	2	2	4	152	
4. Вучи	3	3	6	30	
5. Никола	4	4	8	152	
6. Станко	6	3	9	110	
7. Димитрије	5	5	10	80	
8. Драгић	1	—	1	4	
9. Вукашин	2	4	6	80	
10. Павле — Пајо	3	3	6	90	

ДРАГАЧЕВСКА КАОНА И ЊЕНИ ЉУДИ ОД 1822. ДО 1863. ГОДИНЕ

11. Јаков	2	2	4	6
12. Продан	4	2	6	80
13. Тоша	2	5	7	60
14. Милош	5	3	8	90
15. Петар	3	1	4	17
16. Илија	3	1	4	12
17. Имање Саве, жене Станкове	—	—	—	60
с в е г а	53	50	103	1234.—

РАДИЧЕВИЋИ

1. Стефан	8	6	14	280
2. Сретен	4	3	7	153
3. Рисим	4	5	9	106
4. Цмиљана, уд. Николе	1	3	4	30
с в е г а	17	17	34	569

КОРИЋАНИ

1. Павле	2	4	6	30
2. Василије	3	8	11	152
3. Паун	1	1	2	40
4. Панто	3	6	9	50
5. Јован	3	1	4	50
6. Лазар	1	3	4	110
7. Миленко	3	2	5	50
8. Миладин	1	1	2	4
9. Петар	3	1	4	11
с в е г а	20	27	47	497

ВЕЛИЧИЋИ

1. Лазар	7	1	8	60
2. Рако	3	4	7	50
3. Петар	4	2	6	15
4. Петроније	5	4	9	40
5. Стојко	1	2	3	15
с в е г а	20	13	33	170

ГУЏУЛЕ

1. Бојо (Радовановић)	5	6	11	260
2. Станоје (Гико)	6	2	8	110
3. Лазар	3	1	4	106
4. Никола	2	3	5	90
5. Роса, уд. Станка	3	3	6	20
с в е г а	19	15	34	586

СТОЈКОВИЋИ

1. Ранко	2	—	2	6
2. Вукадин	1	2	3	30
3. Стојко	3	3	6	20
с в е г а	6	5	11	50

РАДОВИЋИ

1. Миленко	1	3	4	60
2. Мили	5	4	9	260
3. Раде	7	2	9	140
с в е г а	13	9	22	460

АРСОВИЋИ

1. Милоје	1	6	7	40
-----------	---	---	---	----

ПАВЛОВИЋИ

1. Петар	5	5	10	110
2. Милосав	3	4	7	20
с в е г а	8	9	17	130

МИЛИЋЕВИЋИ

1. Миљко	2	2	4	80
2. Милош	6	5	11	110
3. Игњат	3	3	6	154
4. Милосав	5	5	10	130
с в е г а	16	15	31	474

РАДОЈИЧИЋИ

1. Милета	3	4	7	80
2. Обрад	2	3	5	40
с в е г а	5	7	12	120

ЈОВАНОВИЋИ (ВУЧЕТИЋИ)

1. Максим	3	4	7	110
2. Аксентије	1	2	3	30
3. Радисав	1	2	3	40
с в е г а	5	8	13	180

ПАУНКОВИЋИ

1. Гвозден	3	1	4	4
2. Петар	2	2	4	15
с в е г а	5	3	8	19

КОИЋИ (ПОПОВИЋИ)

1. Петроније	3	2	5	105
2. Лазар	1	4	5	25
с в е г а	4	6	10	130

ПИВЉАЦИ

1. Милован	1	1	2	50
2. Обрад	2	2	4	50
с в е г а	3	3	6	100

ЗЛАТИЋИ

1. Радосав	4	4	8	40
2. Петар	1	—	1	2
с в е г а	5	4	9	42

ВУЈИЧИЋИ

1. Марко	3	—	3	70
----------	---	---	---	----

ТЕРЗИЋ (ТАНАСКОВИЋ)

1. Радосав	5	5	10	110
------------	---	---	----	-----

Ако се сви ови подаци имају у виду, уочљиво је да је драгачевска Каона веома старо насеље. Међутим, мало докумената сведочи њене људе у епохама које су претходиле XIX веку, времену о коме овај рад говори о људима у том драгачевском селу.

НАПОМЕНЕ

1. У Србији постоје још два насеља под именом Каона; једно је у Посавотамнави, а друго у околини Кучева.
2. Коста Јовановић, „Горње Драгачево“, антропогеографска разматрања, Српски етнографски зборник, Насеља српских земаља, Београд, 1908, 65.
3. Радован М. Маринковић, „Легенде о селима“, Зборник радова Народнoг музеја, VI, Чачак, 1975, 271.
4. Ахмед С. Аличић, „Турски катастарски пописи XV и XVI века“, I—III, Чачак, 1984/1985.
5. Коста Јовановић, н. д., 375.
6. Мита Петровић, „Финансије и установе обновљене Србије“, II, 1953, 482.
7. Као под 2.
8. Др Јован Ердџановић, „Доње Драгачево“, Српски етнографски зборник, IV, 1902, 7, 8.
9. Душанка Ранковић — Милена Икодиновић, „Извештај систематског истраживања Горњег Драгачева“, Зборник радова Народнoг музеја, Чачак, V, 1974, 184.
10. Ахмед С. Аличић, н. д., 103, 104.
11. Ахмед Аличић, н. д., II, 44, 203 и III, 504.
12. Ахмед Аличић, н. д., II, 364, 406.
13. Сећање Богосава Пајовића из Каоне.
14. Радован М. Маринковић у „Драгачевском трубачу“ (—3, IX, 1978.
15. Казивање Родољуба Пајовића из Каоне.
16. Казивање Велимира Корићанца из Каоне.
17. Казивање Драгослава Пајовића из Каоне.
18. Коста Јовановић, н. д., 390.
19. Казивање Велимира Корићанца из Каоне.
20. Душанка Ранковић — Милена Икодиновић, н. д., Зборник радова Народнoг музеја, Чачак, V, 1974, 180.
21. Казивање Крсте Пајовића из Каоне.
- 22—23. Казивање Богосава Пајовића из Каоне.
24. Милан Б. Милићевић, „Кнежевина Србија“, II, 1876, 506.
25. Казивање Богосава Пајовића из Каоне.
26. Милан Б. Милићевић, „Кнежевина Србија“, II, 1876, 609.
- 27—28. Мита Петровић, „Финансије и установе обновљене Србије“, I, 1898, 231, 305.
- 29—30. „Књажевска канцеларија, нахија пожешка“, I, приредио Данило Вуловић, 1953, 75, 93.
31. Архив Србије, инв. број 269.
32. Архив Србије, инв. бр. 299.
33. Бранко Перунџић, „Чачак и Горњи Милановац 1815—1865“, I, Чачак, 1968, 81.
34. Архив Србије, инв. број 299.
35. Јоаким Вујић, „Путештвије по Србији“, 1826, I, 208.
36. Милосав Протић — Гучанин, „Драгачево и његови славни синови“, Ниш, 1940, 48.
37. Радомир Станић, „Конзерваторске белешке“, Зборник радова Народнoг музеја Чачак, 1974, 16.

38. Бранко Перуничих, „Једно село краљева“, Историјски архив, Краљево, 1966, 36.
39. Архив Србије, инв. бр. 532.
40. Бранко Перуничих, н. д., 143, 163.
41. Лепосава Цвијетић, „Лопис становништва и имовине у Србији 1834,“ Мешовита грађа, XIII, Историјски институт, Београд, 1984, 76, 86.
42. Министарство финансија Србије, Тефтер чибукa из 1834, Архив Србије, инв. бр. 532.
43. Архив Србије, инв. бр. 532.
44. Мига Петровић, н. д.
45. Архив Србије, инв. бр. 532.
46. Др Драгоје Тодоровић, „Захтеви депутације округа чачанског на Петровској скупштини 1848“, Зборник радова Народног музеја Чачак, XIII, 1983, 96.
47. Др Андреја Радонић, „Светоандрејска скупштина“, Београд, 1964.
48. Историјски архив Чачак, ФНОЧ, кут. V, 1860—1861.
49. Архив Србије, инв. бр. 532.

LE VILLAGE DE KAONA ET SES HABITANTS ENTRE 1822 ET 1863

Le village de Kaona, situé dans la région de Dragatchevo (Serbie Occidentale) compte parmi les agglomérations très anciennes. C'est ce qui est confirmé non seulement par des légendes, mais aussi par des vestiges de la vie d'autrefois — cimetières, ruines de châteaux forts, enceintes d'églises, débris d'habitations rurales etc. Ces emplacements ne peuvent pas être chronologiquement situés avec précision, mais il y en a qui datent d'avant l'établissement de la domination turque dans cette partie de la Serbie. L'ancienneté du village de Kaona est confirmée non seulement par des vestiges de la civilisation d'autrefois, mais aussi par des livres liturgiques et des registres du cadastre avec les nom des portions de terrain remontant à l'époque de la domination turque.

Tout cela fait l'objet du présent texte, y compris surtout des données sur les habitants de ce village après la Seconde insurrection serbe (1815), plus précisément entre les années 1822 et 1863.

Dragoljub M. Pavlović